@EllysLittleLife
Manhattan, New York

VOOR GEBRUIKERS MET ZICHTBEPERKING, AUDIOBESCHRIJVING VAN VIDEO-OPNAME GELEVERD DOOR AI AUDIO ASSIST.

Een jonge vrouw, met camera in selfiemodus, gaat een modern appartement binnen en loopt de keuken in. Ze trekt haar overjas uit en zet een paar boodschappentassen op het aanrecht.

ELLY: Hé hallo, vrienden, Elly hier, ik dacht ik maak een filmpje en deel een geheimpje met jullie. Morgen is ons halfjaarlijks jubileum...

De jonge vrouw steekt haar linkerhand op naar de camera en toont haar trouwring en een verlovingsring met een grote witte diamant.

ELLY: ... en ik wilde James vanavond verrassen. Trouwens, jullie hoeven niet bang te zijn dat hij dit filmpje ziet. Hij heeft vanmorgen zijn telefoon op het nachtkastje laten liggen, dus de verrassing kan onmogelijk verpest worden voordat hij thuis is van zijn werk. Oké, ik ben dus gaan shoppen...

Ze begint een van de tassen uit te pakken.

ELLY: Ik heb eieren, bloem, room en natuurlijk dit pakje kant-en-klare chocoladebrowniemix gekocht, want, zoals we allemaal weten, ben ik niet bepaald een keukenprinses. Ik kan zelfs geen koekjes bakken. En brownies zijn een favoriet van mijn mooie, nieuwe echtgenoot, dus, waarom niet? Zelfgemaakte brownies, uit een pakje, maar misschien kunnen we het pakjesdeel voor onszelf houden en net doen alsof het mijn eigen recept is.

Ze rangschikt de boodschappen op het aanrecht en rolt haar mouwen op.

ELLY: Ik weet dat het voor mijn man is, maar wat mij betreft geldt dit toch als mijn random act of kindness van de week, hashtag RAK. Laat me weten wat jouw willekeurige goede daad deze week gaat zijn, of misschien heb je die al gedaan, dus laat het me maar weten. Verspreid de vriendelijkheid, mensen, en laat iedereen weten...

boem

Ze draait zich om, afgeleid door het gebonk.

ELLY: Wat was dat, jongens? Hoorden jullie dat? Maar goed, ah, waar was ik? Ja, dus de rest van mijn week is best spannend; donderdag heb ik een meidenavond met mijn bestie Harriet. Ik heb het gevoel dat ik sinds we terug zijn van onze huwelijksreis zo druk ben geweest en ik heb Harriet op een paar feestjes gezien en we zijn vorige maand naar dat toneelstuk op Broadway geweest en we hebben een keer geluncht, maar we zijn niet gewoon lekker uit geweest, naar een bar of zo, zoals vroeger. Dus dat gaan we donderdag doen, want ze betekent zoveel voor mij. Ze was mijn bruidsmeisje en ik moet er gewoon voor zorgen dat we die speciale vriendschap blijven behouden...

boem* *boem

Ze draait zich om en loopt door het appartement.

ELLY: Hoorden jullie dat ook weer? Ik heb echt iets gehoord...

Ze opent een deur. Binnen staat een bed. In het bed liggen een man en een vrouw. Ze zijn naakt.

ELLY: O, mijn god! O, MIJN GOD! Jullie? Hoe kunnen jullie me dit aandoen?

De telefoon valt op de grond.

45,6 miljoen likes 132 miljoen views 957.899 comments

@kindsofkindness
😮 😢 mijn god Elly! Wat erg.

@dailykindnessandkittens
Zijn dat James en Harriet??!!!??!!

@betty2013
O, liefie! Die klootzak! Wat vreselijk! @Elly, je verdient dit echt niet, je bent de aardigste en liefste persoon die ik ken, ik kan gewoon niet geloven dat ze zo achterbaks zouden zijn.

@startmeup56
Hoelang denk je dat dit bedrog al aan de gang is? Is het voor of na de bruiloft begonnen?

@commandgirl14
Ik heb James nooit mogen. Hij is zo'n stuk stront. En Harriet heb ik nooit vertrouwd. Ze is model en modellen zijn niet vertrouwen. Elly, ik hou van je.

@Justice4peace60066
VERDOMME meisje! Jij verdient deze klotezooi echt niet, na al je goede daden en alle mensen die je hebt geholpen. Ik weet van je willekeurige goede daden, maar dat brengt je geen spat verder in dit leven, meisje.

@crystalcool47
Ik ben echt geschokt! James!! Harriet!! Mijn hart breekt 💔, Elly.

1
Elly

Elly Parker beende door de menigte in Grand Central Station in New York en dacht aan alles wat ze was kwijtgeraakt. De geschilderde hemelen op het plafond boven haar straalden neer op de mensen, maar niet op Elly.

Ze was zevenentwintig.

Twee weken geleden had ze alles.

De perfecte man. Het perfecte appartement. Perfecte vrienden en de perfecte baan.

En iedereen wist het.

Op haar belastingaangifte vulde ze onder het kopje BEROEP journalist en socialemedia-influencer in. Ze schreef lifestyleartikelen voor glossy magazines, maar het grootste deel van haar inkomen kwam via sociale media – YouTube, Instagram en TikTok. Haar kanalen stonden vol met creatieve en professioneel geproduceerde filmpjes van haar geweldige appartement, haar outfits, haar make-updemonstraties – haar léven.

Want er was nog een andere reden waarom Elly zo populair was. Haar reeks filmpjes over *random acts of kindness*. Dat was wat haar anders maakte. Haar account ging niet alleen over haar, het ging ook over het verspreiden van een beetje liefde in de grote stad. Soms was dat het kopen van een maaltijd voor iemand die op straat leefde, of het geven van een fikse fooi aan een ober, het uitlaten van de hond van haar oudere buurvrouw, of zelfs iets kleins als het openhouden van de deur voor iemand. Deze momenten legde ze vast en deelde ze op haar socials in de hoop anderen te inspireren hetzelfde te doen.

Het werkte.

#RAK was regelmatig trending op sociale media.

Niet alleen had Elly het leven dat ze altijd had gewild – ze had ook het leven dat haar vijf miljoen volgers ook wilden. Ze had dit leven niet bepaald cadeau gekregen. Het was een beste klus geweest om al die volgers voor zich te winnen. Ze hielden van haar omdat ze nooit iets als vanzelfsprekend beschouwde. Ze had haar allereerste filmpje toegevoegd aan haar profiel. Er was een veel jongere Elly op te zien die met dertig dollar in de zak naar de dichtstbijzijnde drogist ging en op de make-upafdeling alles kocht dat een jonge vrouw nodig had voor het creëren van een geweldige avondlook. Dat filmpje was een herinnering, zowel voor haar volgers als voor Elly, aan wat ze in zes jaar had bereikt, en aan dat ze nog steeds die jonge vrouw was die opgewonden en dankbaar was voor elke kans die ze kreeg, voor elke lippenstift die ze per post ontving, en voor iedereen die haar kanalen bekeek. Mensen hielden van Elly, omdat ze was als ieder ander met een droom – met dit verschil dat Elly's droom was uitgekomen en dat ze die met iedereen zou delen – met gratie, een glimlach en oprechte bescheidenheid.

Het probleem met het delen van je perfecte leven met miljoenen mensen is echter dat miljoenen mensen toekijken als dat leven in duigen valt.

Twee weken geleden knalde Elly's leven in één klap uit elkaar. En de wereld keek toe. Ze had het filmpje kort nadat het was gebeurd verwijderd, maar toen was het al te laat. Mensen hadden de beelden gekopieerd en op TikTok, Instagram, YouTube – echt overal op – gepost.

Elly's telefoon trilde in haar jaszak. Ze haalde hem tevoorschijn en keek ondertussen op de gouden klok in het station om te zien hoe laat het was. Bijna twaalf uur. Haar afspraak met haar agent, Giselle, was pas om twee uur. Elly was van plan om de trein naar downtown Manhattan te nemen om daar in een of andere Starbucks een uurtje te ontspannen; haar gedachten op een rijtje te zetten voor haar afspraak. Giselle was bezig met interviewverzoeken van de *New Yorker*, *Vogue*, *Rolling Stone*, CNN, MSNBC en Fox. Elly was een ster in de dop. Zowel in de televisie- en uitgeefwereld als in de

journalistiek lagen kansen voor haar. Ze was een van de weinige influencers die op het punt stonden de mainstream mediawereld te betreden. Niet dat Elly zich echt in de wereld wilde bevinden, zelfs niet erbuiten. Behalve de afspraak met haar agent elke dinsdag en donderdag, was Elly het hotel niet uit geweest. Het hotel waar ze de dag dat ze James en Harriet samen in bed had aangetroffen, een kamer had genomen. Ze had wat noodzakelijke spullen in een tas gepropt en zich teruggetrokken in de anonimiteit van het Amerikaanse hotelleven. Ze voelde zich kwetsbaar. Te veel aandacht om nu mee te dealen. Ze had in twee weken niets gepost.

Sinds het filmpje wilde iedereen haar verhaal. Wilde iedereen Elly.

Behalve één persoon.

Haar man.

Ze keek naar het rijk gedecoreerde hemelplafond in Grand Central en bedacht hoe anders haar leven nu zou zijn als ze het geluid uit haar slaapkamer tijdens het filmpje had genegeerd. James en Harriet zaten allebei in haar vriendengroepen, daarom wilde ze geen contact met haar vrienden, omdat ze wist dat alles wat ze zei bij James en Harriet terecht zou komen. Giselle bood de schouder om op uit te huilen, althans voorlopig, want ze wist dat ze vroeg of laat haar problemen onder ogen moest zien. Als het aan Giselle lag, zou Elly dat in *Morning Joe* doen.

Elly's laarzen vonden de trap naar de metrokrochten van de stad. Ze ging naar links, richting downtown. Haar haar dat in een knot in haar nek lag, danste mee met haar bewegingen. De marineblauwe baret op haar hoofd zorgde ervoor dat ze minder herkenbaar was. Ze wilde geen aandacht.

Ze ging vooruit. Op elke manier.

Ze had geen keuze. Dat wist ze nu. De wereld had meegeleefd met de pijn van haar verraad, en Elly had geprobeerd sterk te zijn.

Maar dat was ze niet. Niet echt.

Ze kon niet in dat appartement zijn. Het was de plek van hun ontrouw. Ze had een kamer in een hotel genomen om van alles en iedereen weg te zijn. Hotelleven is geen echt leven. Ze hebben een stomerijservice, vierentwintig uur per dag roomservice, en het

ergste van alles, er is een minibar. En omdat dit een echt goed hotel was, stonden er flessen wijn in de koelkast. Gisteravond, nadat ze een tweede fles wijn had opengetrokken, had Elly James een appje gestuurd.

Een enkel woord.

Hallo.

Geen antwoord.

Ze had een halfuur gewacht, nog een glas chardonnay ingeschonken en hem toen gebeld.

Hij had niet opgenomen.

Ze had hem nog een keer gebeld.

Hij had weer niet opgenomen.

In de tijd die ze nodig had om de fles leeg te drinken, had ze hem nog zes keer gebeld.

Dat James nu een van de meest gehate figuren op sociale media was, had niet echt geholpen. Daar had Elly's TikTok-filmpje wel voor gezorgd. Hij had zijn Instagram-account, samen met de rest van zijn sociale media, verwijderd. De haat was er niet minder door geworden. Tienduizenden mensen haalden zijn naam door het slijk en vielen zijn vrienden, familie en werkgevers lastig. James en Harriet hadden in de twee weken na het filmpje waarin ze waren ontmaskerd, allebei de nare gevolgen ervan ondervonden. Harriet was aan de kant gezet door haar modellenbureau en James was ontslagen omdat hij zijn bedrijf in diskrediet had gebracht.

Elly had dat niet gewild, maar ze wist dat het kon gebeuren. En ze had het niet tegengehouden. Ze kon het niet tegenhouden.

Elly voelde zich er niet beter door. Wraak was niet zoet. Het smaakte bitter. Ze hield nog steeds van hem. Nu torste ze de schuld van het ruïneren van twee levens op haar schouders, terwijl ze ook moest zien om te gaan met haar eigen pijn.

Elly trok haar bruinleren handschoen uit, veegde de traan van haar wang, sloeg af richting de trein naar downtown, hield haar telefoon op de scanner en ging door het poortje.

Een trap leidde naar het perron. Het was midden op de dag.

Weinig forenzen, maar in New York is het nooit rustig. Er zijn altijd mensen.

Bovenaan de trap stond een man. Zijn linkerbeen zat in het gips, van onder de knie tot zijn enkel, en hij had in elke hand een kruk. Hoewel het koud was, droeg hij een joggingbroek waar, vanwege het gips, van één pijp een stuk was afgeknipt, een trui en een rood jack. Hij had een smal gezicht, maar het kostte hem ogenschijnlijk geen moeite om zich met de krukken staande te houden. Zelfs van een afstandje kon Elly zien dat hij sterke armen en schouders had. Hij deed haar denken aan jongens die ze kende van het zwem- of turnteam op de universiteit.

Maar dit was geen student.

Hij was ouder. Tien, misschien vijftien jaar ouder dan Elly. Toch zag hij er niet uit als de meeste veertigers. Althans niet voor Elly. Hij zag er… tja, Elly dacht dat hij er gewoon geweldig uitzag. Hij had een blauwe honkbalpet op. Hij bukte zich, terwijl hij nog steeds de kruk in zijn rechterhand hield, en probeerde iets op te pakken.

Naast hem stond een stevige gele koffer op wieltjes. Hij boog zich iets voorover, pakte de handgreep en de kruk en zette zich moeizaam in beweging, maar nu deed zich een nieuw probleem voor. Hij wilde de trap af, maar wist niet hoe hij tegelijkertijd de koffer moest dragen en de krukken moest gebruiken om zijn gewicht tijdens de afdaling te ondersteunen. Een vrouw in een lange, zwarte jas wrong zich langs hem waardoor hij tegen de leuning viel. Terwijl ze de trap afsprong, riep ze een verontschuldiging. Hij glimlachte, toonde geen enkele woede of irritatie, en maakte een wuifgebaar ten teken dat het niet erg was.

Ondanks de afgelopen twee verwoestende weken stapte Elly op de man af en zei: 'Zal ik u met uw koffer helpen?'

Misschien omdat ze wilde helpen. Misschien omdat ze het warme gevoel miste dat ze kreeg als ze een van haar dagelijkse willekeurige goede daden had gedaan. Misschien omdat de man er nogal zielig uitzag en ze medelijden met hem had.

Eerst reageerde hij verrast. Zijn mond ging open en zijn lippen bewogen, maar er kwamen geen woorden en geen geluid uit.

Op dat moment zag Elly een litteken op zijn kin, iets onder zijn onderlip. Bleek en breed. Een oude wond. Toen glimlachte hij en zei dankbaar: 'Dat zou fijn zijn, tot hier is het me gelukt om en de kruk vast te houden en de koffer mee te slepen, maar dat werkt niet met trappen. Wat aardig van je.'

'Geen probleem,' zei Elly. Ze bukte zich, drukte op de knop, duwde de uitschuifbare handgreep omlaag en tilde de koffer bij het handvat op. De koffer was niet te zwaar. Het was het soort koffer dat ze graag als handbagage meenam in het vliegtuig.

Ze moest er opeens aan denken dat ze twee weken geleden, voor het virale filmpje, de man zou hebben gevraagd of het oké was dat ze voor haar socials een filmpje van hem zou maken. Dit zou een goede zijn geweest voor haar dagelijkse willekeurige goede daad. Maar nu niet. Elly wist niet of ze ooit nog iets zou posten.

Ze wachtte even totdat de man zijn krukken goed vasthad, deze op de eerste trede zette en vervolgens naar beneden hupte. Hij hield zijn gebroken been gebogen en gebruikte hem om zijn evenwicht te bewaren, terwijl hij de rubberen voetjes van de krukken op de volgende trede zette. Elke keer als hij zijn gewicht op de krukken liet rusten, maakten die een klikkend geluid. 'De afgelopen vijf minuten ben ik door talloze mensen gepasseerd,' zei hij. 'Ik had geen idee hoe ik op het perron moest komen. Mensen in deze stad zijn zo druk dat ze…'

KRAK!

Het plastic handvat brak van de koffer.

Niet alleen hield de man op met praten, maar de tijd leek voor Elly ook tot stilstand te zijn gekomen. Ze verstijfde. De man ook. Ze probeerden de koffer niet tegen te houden – dat had geen zin. Instinctief sloeg Elly haar hand voor haar mond en hapte naar adem.

Ze keken toe hoe de koffer viel, bijna in slow motion.

De koffer stuiterde van de treden, maakte een salto en stuiterde verder totdat hij met een doffe dreun op het perron terechtkwam, waarna de koffer openbarstte en oplaadkabels, een laptop, ondergoed, sokken, echt alles, eruit viel.

'O, mijn god, o, mijn god, wat erg.' Terwijl Elly de trap afstormde bleef ze die woorden als een ademloze mantra herhalen.

'Het geeft niet. Het was een ongeluk,' zei de man, terwijl hij langzaam en voorzichtig de trap afdaalde.

Instinctief hurkte Elly neer en begon de spullen van de man op te rapen en terug te stoppen in de koffer. Ze voelde zich misselijk en nutteloos terwijl ze zijn Calvin Klein-ondergoed van het vuile perron graaide, het opvouwde en in de open koffer propte. Dit was allemaal zo ongepast dat ze haar wangen rood voelde worden van schaamte.

Ze was buiten adem. Haar hals begon rood te worden. Haar zenuwstelsel werd overspoeld door adrenaline die samengaat met een allesverterende schaamte.

Eenmaal op het perron probeerde de man haar te helpen. Hij bukte zich, verloor zijn evenwicht en viel. Om zijn gebroken been te ontzien draaide hij zich en belandde op zijn achterwerk.

'O. Mijn. God. Gaat het? Het spijt me zo! Jezus, wat heb ik gedaan?'

'Het geeft niet. Het is niet jouw schuld,' zei de man.

Ze zaten nu allebei op de grond: Elly op haar knieën, de man op zijn kont. Mensen liepen langs hen heen, aan weerszijden van hen zagen ze knieën, hoge hakken, spijkerbroeken en laarzen passeren.

Elly en de man keken elkaar aan en schoten in de lach, van de zenuwen. Het brak de spanning. Haar ongecontroleerde lach had iets van opluchting.

Elly kwam overeind. 'Laat me je overeind helpen,' zei ze. De man kreeg zijn goede voet onder zich, pakte haar hand voor het evenwicht, nam een kruk in de andere hand en stond al snel weer rechtop. Ze gaf hem zijn andere kruk en veegde het zweet van haar voorhoofd. Alles zat weer in de koffer. Niet netjes, maar het zat erin. Elly hurkte, deed het deksel dicht en voelde aan de rand, op zoek naar de rits. Ze vond hem.

De rits was al dichtgetrokken.

Toen ze beter keek, zag ze dat het stoffen deel van de koffer aan één kant was losgekomen van de naad waarmee het aan het harde deel vastzat. De koffer zou niet dicht blijven.

Ze tilde de koffer op, één hand eronder, de andere erbovenop, en zei: 'Je hebt zeker geen riem of zoiets om dit bij elkaar te houden?'

De man schudde zijn hoofd. 'Dit is niet bepaald mijn week. Ik zal alles opnieuw moeten inpakken, wat spullen in mijn appartement achterlaten en mijn rugzak gebruiken. Ik heb nog net genoeg tijd om dat te doen en naar het vliegveld te gaan voor mijn vlucht naar huis.'

Ze legde de koffer op de grond en wreef over haar hoofd. 'Ik voel me vreselijk, het spijt me zo…'

'Het is niet jouw schuld. Echt niet, ik waardeer het dat je probeert te helpen. Ik kan trappen nog niet aan. Ik heb tijdens de voetbaltraining mijn enkel gebroken en ben nog steeds aan het wennen aan deze verdomde dingen,' zei hij, terwijl hij een kruk omhooghield.

De aanblik van de kapotte koffer bezorgde Elly een misselijk gevoel. 'Hoe krijg je deze koffer terug naar je appartement?'

Hij staarde ernaar. 'Misschien lukt het als ik hem onder mijn arm neem? Dan zou hij dicht moeten blijven. Zou je hem voor me kunnen optillen en onder mijn arm kunnen doen?'

Elly zuchtte en keek op haar horloge. De komende twee uur had ze geen afspraken. Dit zou voorbereidingstijd moeten zijn.

'Hoe ver is je appartement?' vroeg ze.

'Maar een paar blokken verderop.'

Elly pakte de koffer en drukte hem tegen zich aan. 'Kom, ik zal je helpen.'

'Nee, dat kan ik niet van je vragen…'

'Het is het minste wat ik kan doen. Als ik je niet help, zal ik me de hele dag vreselijk voelen,' zei ze.

Toen de man weer bovenaan de trap stond, was hij buiten adem.

'Bedankt, ik zou niet weten hoe ik zonder jou terug zou moeten komen. Mijn naam is Logan,' zei hij.

'Elly,' zei ze. Ze zorgde ervoor dat ze haar tempo aanpaste aan Logans onzekere, schokkerige bewegingen.

Ze namen de metro-uitgang op 42nd Street en Logan liep naar het zebrapad.

De koffer was niet zwaar, zelfs niet met alles erin, maar het rotding vasthouden en ermee lopen was behoorlijk ongemakkelijk. Ze hield de koffer onder haar linkerarm geklemd, haar vingers konden net bij de onderkant. Ze probeerde de koffer zo goed mogelijk ge-

sloten te houden zodat zijn ondergoed, of wat dan ook, er niet uit zou vallen. Ze staken over. Haar linkerarm begon moe te worden. Ze wisselde onbeholpen van arm, waardoor ze de koffer bijna midden op het zebrapad liet vallen.

'Jezus, in je eentje had je dit ding nooit van z'n leven terug kunnen krijgen naar je appartement,' zei Elly.

'Ik weet het. Ik vond het gewoon te gênant om om hulp te vragen,' zei Logan.

'Je hoeft je helemaal niet gegeneerd te voelen – jij bent gewond. Ik niet, en die koffer is door mijn schuld de trap af gestuiterd waardoor hij openbarstte.'

'Het was het waardeloze handvat,' zei Logan. 'Je bent een en al vriendelijkheid. Niemand anders is gestopt om me te helpen.'

'De meeste mensen in deze stad zijn te druk om een vreemde te helpen,' zei Elly. 'Het is eigenlijk best wel triest. We zouden elkaar vaker moeten helpen.'

Ze bereikten de overkant en gingen verder in zuidelijke richting totdat ze bij 40th Street waren. Op de hoek zat een man in een grote, smerige jas op een bed van karton. Je kon niet zien hoe oud hij was. Daklozen verouderen sneller. De straten van New York zijn als tijdmachines. Een nacht op een stoep voelt als een week. Een week voelt als een jaar, en dat zie je aan hun gezichten, en in hun ogen.

Elly ging langzamer lopen. Ze nam de koffer onder haar andere arm zodat ze bij haar broekzak kon, haalde er vijf dollar uit en gaf die aan de man. Hij zag er slaperig uit. Hij pakte het geld aan, keek er verbaasd naar, keek vervolgens op naar Elly en vormde met zijn lippen een dankjewel.

Elly en Logan liepen verder.

'Je bent een goed persoon, Elly,' zei Logan.

'Ik probeer elke dag één ding te doen om iemand te helpen. Ik heb dat een tijdje niet gedaan. Zo goed ben ik écht niet,' zei Elly, terwijl ze aan James en Harriet dacht. Ze hadden haar diep gekwetst. Een wond die ze nog lang in haar hart zou meedragen. Toch verdienden ze het niet dat hun leven door één fout geruïneerd werd.

'Je vindt het duidelijk lastig om een compliment te accepteren,' zei hij glimlachend.

'Zoals ik al zei, zo goed ben ik niet. Ik probeer gewoon mijn fouten goed te maken. Dat geeft me een beter gevoel.'

'Dus ik ben een van jouw goede doelen? Zoals die man op de hoek?' zei hij nog steeds glimlachend.

'Misschien,' zei Elly, 'maar hij is er beter aan toe dan jij. Hoe heb je je voet ook alweer gebroken?'

'Mijn enkel, bij het voetballen. Een vent trapte op mijn voet toen ik de bal wilde spelen.'

'Au.'

'Zeg dat wel. Er zitten platen en schroeven en al dat soort dingen in… O, wacht, we zijn er.' Hij stopte voor een appartementencomplex.

Het was een oud gebouw en door de in de lobby opgestapelde zakken cement, pleister, emmers en gereedschappen had het er alle schijn van dat het binnenkort het bitter noodzakelijke onderhoud zou krijgen. Logan drukte op de knop voor de lift en wachtte.

Buiten was het koud, maar in de kleine lobby was het verrassend warm.

Elly merkte dat de knop van de lift niet oplichtte toen Logan erop drukte. Ze vroeg zich af of hij hem niet goed had ingedrukt; tijdens het drukken had hij zijn kruk nog vastgehad. Ze drukte er krachtig op. De knop lichtte niet op. Logan boog zich naar de liftdeuren, drukte enkele keren snel achter elkaar op de knop en luisterde een paar seconden. Elly hoorde geen gebruikelijke liftgeluiden. Geen mechanisch gezoem van het wiel dat het tegenwicht laat zakken, geen geratel van liftdeuren die op een bovenverdieping dichtgaan. Logan keek op naar het lcd-schermpje boven de liftdeuren.

'Dit geloof je toch niet,' zei hij. 'Gisteren was de stortkoker verstopt, vandaag is de lift kapot. Sorry, mijn gebouw is een puinhoop. Mijn enkel is een puinhoop, en mijn leven is een puinhoop.'

'Het geeft niet. Op welke verdieping woon je?'

'De derde?' zei Logan. De toon van zijn korte antwoord ging aan het eind omhoog, waardoor het een vraag werd in plaats van een bewering.

'Nou, nu ik het tot hier heb gered,' zei Elly, 'heeft het geen zin om je hier met je koffer achter te laten. Trappen zijn niet bepaald

jouw vriend. Kom op, ik wed dat ik je versla,' zei ze.

'Dat is niet eerlijk,' zei Logan. Terwijl hij Elly de richting van de trap wees, moesten ze allebei lachen. Elly vond dit om vele redenen vreselijk. Ze haatte trappen, maar ze vond Logan grappig en op zijn eigen manier ook schattig. Maar bovenal was ze blij met de afleiding. Deze arme kerel had zijn enkel gebroken, en daarna had Elly zijn koffer kapot laten vallen. Voor het eerst in weken dacht ze niet aan hoe de twee mensen van wie ze het meest had gehouden en die ze het meest had vertrouwd haar hadden gekwetst, niet aan de miljoenen mensen die hadden gezien hoe ze haar man in bed betrapte met haar beste vriendin, en ook niet aan de tsunami aan beledigingen die James en Harriet over zich heen hadden gekregen en hoe zij daar op de een of andere manier ook verantwoordelijk voor was.

Logans gebroken enkel, kapotte koffer en kutleven zorgden ervoor dat ze zich in alle opzichten beter voelde.

Het was dan misschien de derde verdieping, wat beter was dan de achtste, maar het betekende nog steeds zes trappen omhoog – in een vergelijkbare warmte als in de lobby. De oude leidingen slingerden langs de baksteenmuren en volgden de trappen omhoog als dikke ijzeren en koperen slangen. En, net als slangen, sisten ze ook. Dit gebouw mocht dan serieuze problemen hebben, maar de verwarming was er niet een van. Tegen de tijd dat ze op de derde verdieping waren en voor de deur van Logans appartement stonden, waren ze allebei buiten adem en kletsnat van het zweet.

'Goddank,' zei Logan, terwijl hij de deur van het slot draaide en openduwde.

Het appartement was zoals veel andere ruimtes in de stad voor starters op de arbeidsmarkt – klein, maar ongetwijfeld belachelijk duur. Rechts een klein keukentje. In het woondeel stond een stijlvolle op een tv gerichte leren bank en een paar boekenkasten, en er waren twee deuren, vermoedelijk van een badkamer en een slaapkamer.

Elly bracht de koffer naar het woongedeelte en vroeg: 'Waar wil je hem hebben?'

'Eh, leg hem maar gewoon op de vloer dan kan ik hem met

mijn voet naar de slaapkamer schuiven,' zei Logan hijgend van de inspanning van het traplopen.

Hij was zich er waarschijnlijk van bewust dat Elly zich met een vreemde man op een vreemde plek bevond, en dat het haar misschien een ongemakkelijk gevoel zou geven als hij haar vroeg de koffer in zijn slaapkamer te zetten. Hoewel ze verhipte van de pijn in haar armen en buiten adem en bezweet was van het traplopen, waardeerde ze het dat hij oog had voor haar situatie.

Logan was oké. Attent zelfs.

'Het is geen probleem, echt niet. Waar is de slaapkamer?' vroeg ze, terwijl ze op adem probeerde te komen.

'Rechts.' Logan maakte ruimte zodat Elly de deur kon openen. In de slaapkamer stond een tweepersoonsbed met witte lakens, een inbouwkast en net genoeg vloerruimte om rond het meubilair te lopen. Ze legde de koffer op het bed, liep terug naar het woongedeelte, knoopte haar jas los en wapperde zich koelte toe.

'Mijn dank is groot,' zei Logan. 'In de koelkast staan pakken water. Pak maar. Ik heb even tijd nodig om mijn spullen opnieuw in te pakken. Ik moet alleen mijn rugzak nog zien te vinden…'

Hij liep de slaapkamer in en sloot de deur achter zich. Elly keek op haar horloge. Ze had nog zeeën van tijd. Geen reden tot haast. Haar lippen waren droog, en ze had echt behoefte aan iets koels. Ze schudde haar armen los, probeerde het bloed terug in haar spieren te krijgen en trok toen de koelkast open. Logan kon dan een progressieve, hippe, metroseksuele New Yorker lijken, toch was dit echt de koelkast van een man.

Wat oude groenten in een lade, een pot mosterd, een pot pindakaas, melk en een stuk of vijf pakken water. Geen plastic flessen maar pakken IJslands bronwater. Het was duidelijk dat Logan ook oog had voor het milieu.

Elly laafde haar hals aan de koele koelkastlucht, pakte een pak water, opende het en nam een grote, heerlijke slok. Terwijl ze voor de open koelkast bleef staan en voelde hoe de lucht haar huid afkoelde, dronk ze het grootste deel van het pak op. Ze deed de koelkast dicht en keek richting de slaapkamer. De deur was niet helemaal dichtgetrokken. Elly maakte van de gelegenheid gebruik

om nog beter rond te kijken in het appartement.

Het zag er schoon en mooi ingericht uit. Neutrale kleuren, aan weerszijden van de tv een raam met uitzicht op de straat beneden, maar ze boden niet veel licht. Een salontafel met enkele zorgvuldig opgestapelde grote kunstboeken. Exemplaren van *New Yorker*-magazine in een rek op de boekenplank. De meeste boeken waren oud – vermoedelijk klassiekers.

Elly hield van boeken. Ze nam even de tijd om de boeken te bestuderen en zag dat enkele ervan ook tot haar persoonlijke favorieten behoorden.

Deze Logan begon haar wel te bevallen.

Achter de deur in het halletje stonden twee grote vuilniszakken op elkaar. De enige dingen die echt uit de toon vielen. Ze herinnerde zich dat hij had gezegd dat de stortkoker verstopt was, waarschijnlijk de schuld van de bouwvakkers die er iets verkeerds in hadden gegooid. Ze kon zich voorstellen dat het voor Logan geen kattenpis zou zijn om die vuilniszakken op zijn krukken naar beneden te krijgen. Dat zou voor de arme kerel een pittige opgave zijn.

Logan was nog steeds in de slaapkamer.

Elly hinkte op twee gedachten. Ze zou nu terug kunnen gaan naar het station, maar waarschijnlijk moest Logan ook die kant op. En ze wilde weten of hij zijn rugzak had gevonden en of hij ermee overweg kon. Ze besloot nog een paar minuten te wachten en samen met hem die kant op te lopen. Zijn hulpeloosheid had iets charmants.

En hij bood haar een soort schuilplaats voor de nucleaire hitte van de explosie die Elly's leven de afgelopen weken had geteisterd.

Even gingen haar gedachten terug naar de vorige avond, naar de telefoontjes aan James die hij niet had aangenomen. Een dronken vergissing. Zelfs de gedachte eraan stuurde golven van afkeer door haar maag.

Ze probeerde zich te focussen op Logan en zijn appartement, en op hoe het lot soms een helpende hand biedt en ervoor zorgt dat je op precies het juiste moment in je leven de juiste mensen ontmoet.

Maar de gedachten aan haar aangename ochtend met de man op zijn krukken konden het ongemakkelijke gevoel in haar maag niet wegnemen. Integendeel, ze begon zich met de seconde slechter te

voelen. Haar maag gromde en borrelde en werd overspoeld door een golf van pijn. Ze boog voorover en haalde diep adem. De pijn trok weg, maar slechts voor even. Toen ze overeind ging staan, kwam de pijn terug. Deze keer werd haar blik troebel waardoor de titels op de boeken wazig werden.

Duizelig.

Haar hoofd voelde veel te zwaar voor haar lichaam en ze moest de planken vastgrijpen om haar evenwicht niet te verliezen.

Elly stopte het pak water in de grote zak van haar overjas zodat ze beide handen kon gebruiken om te voorkomen dat ze zou vallen.

Ze had frisse lucht nodig. Ze overwoog om naar het raam te gaan, maar het was plotseling ontzettend warm in de kamer. Zweetdruppels drupten op de houten vloer toen ze zich omdraaide en een stap naar de deur zette. Ze nam even de tijd om bij te komen en deed wat ademhalingsoefeningen die ze tijdens yoga had geleerd. Ze begon zich iets helderder te voelen.

De deur. Het halletje. De trappen. Frisse lucht.

In die volgorde.

Elly had de planken nog niet losgelaten om naar de deur te lopen of haar zicht begon te zwemmen. Ze werd duizelig en begon te wankelen. Het was alsof ze op het dek van een schip stond dat door golven ter grootte van wolkenkrabbers heen en weer werd geslingerd. Ze zette nog enkele wankele stappen maar kon haar evenwicht niet vinden. Ze viel voorover en probeerde zich met uitgestrekte handen op te vangen. Haar linkerknie ving de klap op toen ze op de vuilniszakken achter de deur belandde.

De scherpe pijn in haar knie zorgde voor enige opheldering waardoor ze zich op haar zij kon draaien en rechtop kon gaan zitten. Ze knipperde, vertrok haar gezicht en greep naar haar knie. Die val zou haar wel een flinke blauwe plek opleveren. Maar ze was nu minder duizelig. Toen Elly haar voeten voorzichtig onder zich trok en met de muur als steun opstond, zag ze dat de vuilniszakken waarop ze was terechtgekomen, waren gescheurd.

Ze waren behoorlijk stevig en gaven geen millimeter mee. Alsof er een doos in de zak zat.

Elly veegde het zweet uit haar ogen en dacht even aan hoe klun-

zig ze was. Misschien was ze gewoon flauw van het al die trappen op zeulen van die koffer.

Toen zag ze iets door de scheur in de vuilniszak.

Iets waardoor haar hart stokte.

Ze boog zich voorover, stak haar vingers in de scheur en trok hem verder open. Toen deed ze hetzelfde met de zak ernaast.

Elly verstijfde. Door de schok leek het alsof haar laarzen aan de vloer verankerd werden.

Daar, in de vuilniszakken…

Twee.

Gele.

Kapotte.

Koffers.

Aan de bovenkant van elke koffer bungelde een kapot handvat.

De ritsen dichtgetrokken.

De stof tussen de rits en de tas was gescheurd.

Beide koffers waren volstrekt identiek aan de koffer die ze net zes trappen omhoog had gedragen.

Haar maag kromp ineen.

Het speeksel liep haar in de mond en Elly kwam in beweging.

De voordeur uit, zonder om te kijken.

De eerste trap af. Ze klampte zich met haar linkerhand vast aan de leuning, voor het geval ze opnieuw haar evenwicht zou verliezen en eroverheen zou vallen.

Hijgend.

Haar hartslag roffelend als een snaredrum.

Haar voeten volgden dat razende tempo, en de adrenaline zorgde ervoor dat ze door kon gaan.

Toen ze half struikelend, half stuiterend de trappen afging, realiseerde Elly zich, bijna onbewust, dat haar buik en rechterbeen vochtig aanvoelden. Ze haalde het pak water uit haar jaszak. Het lekte. Waarschijnlijk had ze de dop er niet goed op gedraaid.

Nog een trap. Een sprintje over de overloop en nog een trap. Ze kon de deur naar de lobby nu zien.

Toen Elly bijna beneden was, wilde ze het pak water weggooien, maar ze zag tot haar verbazing dat de dop er nog stevig op zat.

Maar haar hand was nat.

Eenmaal beneden duwde Elly de deur naar de lobby open en rende naar de voordeur.

In het zonlicht en de frisse lucht voelde ze de pijn in haar knie en de kolkende misselijkheid weer opkomen.

Elly boog zich voorover en kotste. Het plotselinge waarmee het gebeurde, verontrustte haar. Ze keek weer naar het pak water, overwoog een slok te nemen om haar mond te spoelen, en zag toen waar het water lekte.

Een klein gaatje in de bovenkant van het pak.

Het soort gaatje dat met een speld gemaakt zou kunnen worden.

Of met de naald van een spuit.

Haar zicht veranderde in een caleidoscoop van kleuren en willekeurige vormen toen het pak uit haar hand viel en de grond op haar afkwam. Ze voelde een vreselijke pijn aan de zijkant van haar hoofd.

Elly gebruikte haar armen om zichzelf omhoog te duwen en zag de plas bloed waar haar hoofd had gelegen.

Ze kroop verder, de straat op.

Mensen liepen voorbij.

Knieën, schoenen en benen, overal om haar heen, wazig, terwijl ze naar de stoeprand kroop.

Stemmen. Het trottoir. En toen de blauwe lucht.

Elly zag een gezicht. Ze lag op haar rug, en de dakloze man aan wie ze wat geld had gegeven, boog zich over haar heen.

Hij zag er bezorgd uit, en hij zei iets, maar Elly begreep er geen woord van. Meer gezichten doken op, waardoor de hemel erboven verduisterd werd.

Vreemden.

Hun lippen bewogen. Maar Elly hoorde niets.

Toen zwart.

En een diepere, donkerder stilte.